

връщане ще се прѣдаватъ бързо на заинтересованитѣ правителства. Прѣдвижда се и начина, по който ще става възвръщането на общественитѣ сгради, като черкви, училища, болници и пр.

Българитѣ изъ стара България, настанени въ Тракия слѣдъ 1913 г. и които живѣятъ въ кжщи, които имъ принадлежатъ, могатъ сжщо да получатъ разрѣшение да останатъ въ Тракия, съ условие, щото кжшитѣ да сж били въ тѣхно владѣние прѣди 1 ноември 1913 год.

Наредбата изтъква още, че трѣбвало да се избѣгва допускането въ Тракия на хора, които не произхождатъ отъ тая страна. Прѣпоръчва се да се изисква, за тая цѣль, отъ всички бѣжанци да прѣдставятъ свидѣтелства отъ „грѣцкия комитетъ въ Тракия“ (?), съ което да се удостовѣрява, че прѣносителтъ е родомъ отъ Тракия или притежава тамъ имоти.

Тая наредба на генералъ Шарпи ще докара голѣми нещастия на мнозина едва настанени българи въ долината на долна Марица и въ Бѣломорската низина, тя сочи да разрѣди българскитѣ елементи отъ главния пжтъ на българския народъ за Бѣло море. Но тя ни дава сжщеврѣменно и успокоителни постановления, които трѣбва да се използватъ цѣлесъобразно отъ българското население въ Западна Тракия. Длъжностъ се налага на българското правителство да подпомогне морално и материално ония българи, които злѣ засѣга наредбата на генералъ Шарпи. Трѣбва българскитѣ народъ и неговото правителство да се проникнатъ силно отъ мисельта, че минаха ония врѣмена, когато въ широката турска империя мо-